

ειδεῖς, ἀλλ' αὐτοὶ μάτην ζήτουν νὰ χορεύσουν ἄλλους καὶ ἄλλας.

Αναλογέα. Τηνωτήρια Παρνασσιδέων=χοροί.
Χοροὶ Παρνασσιδέων=ὑπνωτήρια.

Δὸν Ζουάν.

Η ΕΠΙΟΥΣΑ ΕΝΟΣ ΧΟΡΟΥ.

ΜΑΡΟΥΛΑ.—Κυρία, τί θὰ κάνοντες τὸ μεσημέρι;
ΚΥΡΙΑ.—Ρώτησε τὸν ἀφέντη σου.

ΜΑΡΟΥΛΑ.—Ἀφέντη, τὶ ἀγαπᾶτε νὰ σᾶς κάνω τὸ με-

σημέρι;

ΑΦΕΝΤΗΣ.—Πὲς τοῦ Μανέλη νὰ πάρῃ μπριζόλες βίδε-

λίσζικις καὶ μακαρόνια.

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Ἀφέντη, μοῦ εἶπε ἡ μαγείρισσα νὰ πάρω μπριζόλες καὶ μακαρόνια, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ὑπορῶ πεյὰ νὰ παγαίνω στὸ παζάρι χωρὶς λεφτά, γιατὶ χρωστᾶμε ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα 90 δραχμαῖς τοῦ χασάπη, 40 τοῦ μπακάλη, 30 τοῦ ψωμᾶ, 20 τοῦ λαχανᾶ, καὶ καμιὰ σαρανταρία σὲ κάτι ἀλλὰ μαγαζὶ καὶ χωρὶς λεφτά δὲν μοῦ δίνουν πεյὰ πρᾶμα.

ΑΦΕΝΤΗΣ.—Οἰκονόμησέ τα ὅπως μπορεῖς καὶ πές τους πῶς θὰ τοὺς πληρώσουμε εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΑΝΝΑ.—Κυρία, ἔστειλε ἡ κυρία Διζὶς τὸ λογαριασμὸν γιὰ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ καὶ δὲν πιρπινᾶς γιὰ τὰ στιβαλάκια τοῦ χοροῦ μὲ τοὺς φρύγοκους.

ΚΥΡΙΑ.—Καλά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΑΝΝΑ.—Βεστείλε καὶ τὸ γαλλικὸ μαγαζὶ καὶ δὲν τσάτσος τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὰ γάντια καὶ τὸ ἐπανοφῆρι τοῦ χοροῦ.

ΚΥΡΙΑ.—Καλά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΑΝΝΑ.—Σᾶς παρακαλεῖ καὶ δὲν σπαγγόπουλος καὶ δὲν σπαλιόπουλος νὰ τοὺς πλερώσετε τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὸ κτένισμα καὶ γιὰ τὰ διαμαντικὰ ποῦ πήρατε γιὰ τὸ χορό.

ΚΥΡΙΑ.—Καλά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΜΑΡΟΥΛΑ.—Ἐψούνισες Μανέλη;

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Ἄμ δέ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.—Γιατί;

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Ἄμ μοῦ δίνει πεյὰ κανένας πρᾶμα βερεσέ;

ΜΑΡΟΥΛΑ.—Ἄμ τι θὰ φᾶν' τ' ἀφεντικὰ τὸ μεσημέρι;

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Θὰ τοὺς πάρω μακαρόνια καὶ μπριζόλες ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Βαρνάβη, γιατὶ ἐκεῖ δούλεψα μιὰ φορὰ καὶ μοῦ κάνουν χρέδιτο.

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Ἀφέντη, ἔστειλε δὲν λαμπίκις τὸ λογαριασμὸ γιὰ τὰ ροῦχα ποῦ σᾶς ἔκανε γιὰ τὸ χορό, καθὼς κι? δὲν ζωγρόπουλος γιὰ τὰ παπούτσια τοῦ χοροῦ.

ΑΦΕΝΤΗΣ.—Καλά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Σᾶς παρακαλεῖ καὶ δὲν κωστῆς νὰ τοῦ πλερώσετε τ' ἀγάωγι ποῦ σᾶς πῆγε καὶ σᾶς ἔφερε ἀπὸ τὸ χορό.

ΑΦΕΝΤΗΣ.—Καλά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

ΜΑΝΩΛΗΣ.—Σᾶς παρακαλῶ κι? ἐγὼ νὰ μοῦ πλερώσετε τὰ μυνιάτικά μου, γιατὶ θ' ἀνοίξε μ' ἐνα ἄλλο πατριωτάκη καπνοπωλεῖο.

ΑΦΕΝΤΗΣ.—Καλά. Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Τὸ τέλος τοῦ μηνὸς φθάνει καὶ οἱ λογαριασμοὶ παρουσιάζονται. Ἀνέρχονται εἰς δύο χιλιάδας δραχμῶν. Ἡ κυρία προϊκὰ δὲν ἔλαβε. Κληρονομίαν δὲν περιμένει. Ὁ κύριος περιουσίαν δὲν ἔχει. Μόνον εἰσόδημα ἔχει τὴν ἐκ τῆς δημοσίας θέσεως του ἀντιμισθίαν κυματινομένην μεταξὺ τῶν 300—400 κατά μῆνα δραχμῶν.

Τὸ τέλος τοῦ μηνὸς φθάνει καὶ οἱ λογαριασμοὶ παρουσιάζονται.

— Τίνα δι' αὐτῶν θὰ πρωτοπληρώσῃ;

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Τοὺς τόκους τῶν ἀνὰ χεῖρας τοῦ σπιρουσάτου τοκιστοῦ **Άρ.** Δεάγγελη τριῶν χρεωστικῶν γραμματίων του.

E pur si move !!!

Τρέχα—γύρευε.

ATTENTION AUX GOUVERNANTES!!!

Οὖδεν κρυπτὸν δὲ μὴ φανερὸν γενήσεται.

'Εμάθομεν τέλος τοὺς λόγους, δι' οὓς ἡ κυρία Δεντηλέμη ἀπέπεμψε κλωτσοπατηδόρη καὶ σφαλλαρηδόρη τὴν πεφιλμένην τῆς θυγατρός της Ζιζίκας γκουσερνάνταν, Mademoiselle Brouaha.—Τὴν ἀπέπεμψε λοιπὸν τὸ μεσογύκτιον τῆς 31 Ιανουαρίου 1879, δεότε:

α. τῆς ἐξελόγχασε τὸν παράλικα σύζυγόν της :

β'. διεβίβασεν εἰς τὴν θυγατέρα της τὰ billets doux δύο, τριῶν γομμές καὶ

γ'. διότι κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐνῷ δῆλος δὲ κόσμος εὑρίσκετο εἰς τὴν δόδον τοῦ Ήρμοῦ, ἡ δεσποινὶς Μπρουχχᾶ ἐθεάθη ὅπισθεν τῆς Ρίζαρειον σχολῆς μετὰ τῆς Ζιζίκας, συνοδευόμεναί ὑπὸ δύο διεφθαρμένων petits crevés . . . Honny soit qui mal y pense . . .

— Καλὲ εἴν' ἀλήθεια αὐτὰ, κύριε «Μή Χάνεσαι», ή μήπως εἴναι συκοφαντία τῶν ἀντιγκουσερνάντων;

— 'Αληθέστατα, ἀγαθή μου ἀναγνώστρια! Καὶ δὲν ἐωρακώς μεμαρτύρηκε καὶ οἱ δρθαλμοὶ αὐτοῦ ἀλάθητοι εἰσίν.

— *Αχ, κύριε «Μή Χάνεσαι», μ' ἀπελπίζετε, διότι καὶ ἐγὼ ἔχω γκουσεράντα τῶν παιδιῶν μου.

— 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει προσέχετε αὐτήν! Attention aux gouvernantes!

Μεταξὺ μας . . .

ΠΕΡΙ ΔΥΣΜΑΣ

τοῦ ὑπουργικοῦ του βίου δὲ. Δηληγιάννης ἥθελησε νὰ φανῇ καὶ εἰς ημᾶς ἀκόμη χαρίεις, πράξιας ἔργον δικαιοσύνης διετῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ κ. **Άλεξης Λεονάρδου** εἰς τὴν προξενικὴν ὑπηρεσίαν.